

Двадесети јануар посебан је дан у историји Србије. Тога дана десио се земљотрес. Наша политичка класа га није признала. Исте вечери, с привидним миром, она је отресла прашину са себе и рекла: „Ништа, ништа, све је у најбољем у реду, ништа није било”. Али, било је.

Да бисмо схватили шта се догодило сетимо се распореда снага у јавности. Ту јавност, наравно, стварају велики медији. Дакле, колико је њих благонаклоно према радикалима? Једне дневне новине и један радио. И то је све. А сада, набројмо све „јавне сервисе” ЛДП-а, те перјанице наше еврореформске идеологије. Б92 и „Блиц”, као ударне песнице, па затим „Фокс”, па „Ентер”, па „Данас”, па „Европа”, па још читав низ националних и регионалних радио и ТВ станица, дневника и недељника.

Уз то, и у оним преосталим медијима, мишљење слично Николићевом присутно је са мање од пет одсто, док оног из ЛДП шињела има тушта и тма. Уосталом, сетите се колико су та мишљења заступљена у новинама које управо читате, па ће вам одмах бити јасно о чему говорим.

И сада, и поред све пропаганде, и поред свег новца уложеног у кампању, и поред кишобрана најмоћније светске силе, и поред свих београдских салона, културњачких форума, лепршавих блогова и НВО типа „млади за младе” и „од урбаног урбаном”, онај први кандидат осваја пет одсто гласова. Са друге стране, и поред медијске маргиналности, и поред презира и бојкота стране и домаће друштвене елите, и поред сировости и ограничености сопственог страначког окружења, и поред мргодности и политичке прошлости самог кандидата, и поред „монструма из Шевенингена” који више штети него што користи, онај други кандидат добија 40 одсто гласова.

Будимо искрени – цео систем је био против Николића. Николићу је допуштено да постоји само као улез. Он и његова странка се нису могли забранити, јер су били одвећ велики. Али, увек су третирани као какво чудовиште, као какве политичке наказе. Осим понеког домаћег тајкуна, свикнутог да ставља јаја у сваку корпу, уз Николића није стао нико. Домаћа и страна елита, добро умрежена интересима и „пројектима”, са презиром је окретала главу од њега. Припуштен је у политичку арену, јер се рачунало да ће и овога пута добити „само” гласове транзиционих губитника. „Јесте и тих милион много”, мислило се, „али шта да се ради, важно је да смо добитници ми, а овим

губитницима ето вентил у виду гласања, нека се мало испразне”.

Тако је дошао 20. јануар. Николић је не само прегазио системске кандидате. Он је дошао у опасну прилику и да може да победи. Каква дрскост! Да ли осећате панику, да ли видите грашке зноја на лицу наше евроелите? Забога, још само мало им треба да до краја „одраде” приватизацију. Само мало им треба да приватизују и последњи Сартид, да приватизују и последњу цементару. И само мало им треба да се дочепају тих нагојених европских фондова. Већ осећају мирис милиона, што податно чекају на њих и њихове бриселске пријатеље; да их заједно преузму, провуку, заврте, исперу и препеглају; и да више нико не зна ни колико их је било, ни где су сада, ни зашто од целог „пројекта” није било ништа. Зар баш сада, када је најлепше, да се појави неки бирач-губитник, некакав радник, сељак или пензионер? Замислите, тај губитник је нешто незадовољан, замислите, нешто му фали, замислите, не верује чак ни Б92, замислите, не воли Вашингтон, он воли Косово, замислите, не разуме благодети приватизације за један евро и одриче се европских фондова као да је то његово. И замислите, о замислите, тај губитник озбиљно је схватио своје право да бира. И ево како гласа – за Николића!

И сада гледајте како се диже све живо, гледајте како нам сви говоре о „повратку у деведесете”, гледајте како нам аналитичари заказују Савет безбедности „који нам уводи нове санкције”, гледајте како нам војни стручњаци најављују ново рулање бомбардера на писти у Евијану, гледајте како нам економски експерти описују штампање нове новчанице од „500 милијарди динара”... Гледајте нацију која је била гладна свега и коју су смишљено гурнули у еврокредите. Стране банке су нам позајмиле наш сопствени новац да бисмо купили фрижидере, кола или први стан. И сада је довољно да само један банкарски експерт каже: „Ако Николић победи, евро ће вредети 120 динара”. И већ свакога од нас хвата паника. И већ се свако од нас пита – где да нађем још новца за следећу рату? И већ оном раднику, већ оном сељаку и већ оном пензионеру дрхти рука. И већ оловка некако сама хоће да побегне од броја испред Николићевог имена.

Чуда се ретко два пута дешавају. Николић само чудом још једном може бити први. Али, добро су се уплашили. Добро сте их уплашили, драги губитници. Те грашке зноја, тај страх који сте код њих произвели, код свих тих магната, адвоката и рентијера евротранзиције, све је то заиста аутентично. Неће их они још дуго заборавити. Немојте ни ви. Јер, следећу прилику да их овако понизите и уплашите, извесно је, више вам никада неће дати.